

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськй Робітничій Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ХТО ПРАВИТЬ РАДЯНСЬКОЮ СОЦІАЛІСТИЧНОЮ ДЕРЖАВОЮ.

У нас майже ніколи не говорилось докладно, в подробицях, про те, хто і як править радянською державою. Писалось й говорилось тільки загально, але не в подробицях, не так, щоб кожний робітник або фармер, перечитавши, знав, як збудована форма радянської влади, хто є справжнім господарем країни. Бо в газетах про це в подробицях говорити й місця не вистарчить.

Вороги радянської країни та всякі брехуни кажуть, що радянською державою править гурток комуністів — диктаторів.

Розумний, свідомий людини такого не скажеш, бо вона не повірить, щоб народ, який пережив велику революцію 1905 року, потім чотири роки страшний війни, повалив царат, Мілюкова, Керенського, кривавився других чотири роки в горюжанській війні з Каледіном, Корніловим, Колчаком, Денікіном, Юденичем, Врангелем, Скоропадським, Петлюрою, Пилсудським — щоб цей народ дозволив комусь панувати над собою, якійсь там горстці одинач.

Коли вороги радянської влади і працюючих взагалі говорять про народ, то під народом вони розуміють панів, підприємців, торговців, іпотів, куркулів, цілу замочию класу. Бідників, робітництва, що заробляє своїми мозолями на кусок хліба, бідного, малоземельного і безземельного селянства пани до народу не зараховують. Ця численна працююча верства суспільства для визискувачів та дармоїдів є лише робочим волом, а не народом.

В радянській державі справа мається якраз навпаки. Там тепер повноправним народом уважається та клася працівників, яка до 1917 року була уполісвіджена, позбавлена всяких політичних і громадських прав.

Тепер ця клася в Радянському Союзі керує політичним і економічним життям країни.

Як вона це робить? Робить вона це через свою організацію. В Радянському Союзі існує кілька форм організації: 1. політична — Всесоюзна Комуністична Партія (більшовиків); 2. трейд-юнійна, або, індустріальна — професійні союзи; 3. економічна — всякого рода кооперативи; і 4. — культурна, форма організації, яка в собі поділяється на різні галузі.

Першою з органіцій є Всесоюзна Комуністична Партія. Це є мізок країни, це є керівник. Членство її складається з найсвідомішої, найкращої частини працюючої класи й трудової інтелігенції. Це є якраз та армія робітництва й селянства, загартованого в боях на фронті революційної боротьби за владу і на фронті відбудови господарства, яку вороги працюючих називають "горсткою комуністів".

Як численна ця "горстка"? До десятих років Жовтня ця армія числила в своїх рядах 1,200,000 (один мільон двіста тисяч) членів.

Це собі "горстка"! Чи можуть такою "горсткою" членів похвалитися буржуазні політичні партії найбільших країн світа? Чи може консервативна партія Великої Британії, уряд якої править великою державою й кольосальними колоніями, похвалитися такою чисельністю членства?

Ні, не може. Чому-ж в такому разі вороги кажуть, що радянською країною керує "горстка комуністів"? Тому, щоб цею брехливу прикрити своє власне положення. Бо це-ж в капіталістичних країнах державою править горстка капіталістів-визискувачів.

З кого складається Всесоюзна Комуністична Партія? Всесоюзна Комуністична Партія, як партія працюючої класи, складається з 56.3 (більше як половина) процент робітників від варстату; з 22 процент селян і 21.4 процент служащих.

Хто зараховується до служащих? Служащими рахують тих, що працюють в різних державних, фабричних і кооперативних офісах. Значить, може хтось сказати, що служащі не є вже ні робітниками, ні селянами, це вже якісь пани. Нічого подібного, хоч ніхто тут не стане заперечувати того, що між служащими є багато таких людей, які походять з колишніх панських родин. Але-ж ці люди віддали все, що мали й самих себе до самовідречення — справі революції. Однак поминувши їх — радянська інтелігенція зовсім не подібна до буржуазної не тільки способом свого думання, але й своїм соціальним положенням.

Ось вам коротенька статистика: від 1924 року до половини 1927 року 90,000 робітників в Радянському Союзі пройшли через вищі освітні інституції й пішли працювати як керівники держави й цілого господарства країни. Іх вже, як не працюючих фізично, зараховується до категорії служащих.

Чи Всесоюзна Комуністична Партія — це якась каста, до якої вступ замкнений десятками замками? Це залежить як для кого. Для нетрудаючої людини туди вступ навкі замкнений. Хіба вона обманом туди вдереться, але й то не надовго, й горе їй, коли викриють. Для робітників і селян доступ до партії легкий. Правда, робітник і селянин, кожен хоче стати членом партії, мусить виказатися своєю вірністю робітничо-селянській справі, мусить знати чого він йде до партії, тобто бути грамотним, свідомим.

Від другої половини 1926 року до жовтня 1927 року до Всесоюдної Комуністичної Партії вступило 175 тисяч робітників, 137 тисяч селян і 48 тисяч служащих. В часі-ж сьогорічного жовтневого набору, головню за час боротьби з опозицією, вступило в партію ще 100 тисяч робітників, селян і служащих.

Всесоюзна Комуністична Партія стаю зростає. Так не зростає ніодна політична організація на світі. І зростає вона не тільки на рахунок принаймання в свої ряди свіжих лавро-

бітників і селян, але й на рахунок молодого підростаючого покоління.

Побіч компартії в Радянському Союзі є Комуністичний Союз Молоді (комсомол). В містах комсомол охоплює 45 процент всієї молоді, тобто близько половину, а у великих індустріальних містах охоплює до 70 процент всієї молоді. Так само швидко розвивається комсомол і по селах. І це є той резерв молодих сил, який стаю зміцнює партію й чисельно й інтелектуально, бо молоде покоління виховується вже в радянських школах.

За комсомолом йдуть піоніри, підростки, шкільні діти. Зараз в Радянському Союзі в піонірських організаціях згуртовано 1,700,000 (один мільон сімсот тисяч) дітей.

Так по політичній лінії організується працююче населення радянської країни. Комуністична Партія (більшовиків) України числить тепер 177,000 членів.

Іншим разом поговоримо про другу організовану силу Радянського Союзу — про індустріальну.

БОРОТЬБА МІЖ КОМУНІЗМОМ І СОЦІАЛ-ОПОРТУНІЗМОМ.

З доклада Бухаріна на XV. з'їзді Всесоюдної Компартії.

Головну увагу доповідник з'осереджує на справі загострення боротьби між комунізмом та соціал-опортунізмом, який становить стріжень всієї доповіді.

Визначаючи сучасну добу, тов. Бухарін кваліфікує її, як добу капіталістичного занепаду. Він наводить думки найбільших буржуазних ідеологів економістів, як Вернер Зомбарт та інші, які самі визнають, що в Європі є всі явища початку старости. Буржуазний економіст образно каже, що це поки-що не старість, а тільки початок старости. Перший зуб, що випадає, перша сива волосина.

Інший буржуазний ідеолог, що має песимістичні настрої, теж визнає, що Європа наближається до економічного заходу й що серце капіталістичного світу б'ється зараз в Америці. Проте він потішає буржуазію, що рятуюнок прийдє саме з Америки та інших заокеанських країн. Тов. Бухарін, іронізуючи відзначає, що коли Зомбарт визнає такі явища, як С.Р.С.Р. за "один випалий зуб", то це треба визнати прийнятні за трохи зменшене. У рамках сучасної часткової стабілізації, відзначає далі доповідник, є багато піднесень.

Таке ж помітне господарче оздоровлення Німеччини. Але піднесення ці не мають рішенняю чого характеру. Головне є в тому, що в рамках сучасної стабілізації називають "суперечності й підсилюються кризи. У наслідок це піднімає процес стабілізації і в майбутньому неминуче мусить привести до цикло війн, величезних сутничок та катастроф.

Доповідник докладно характеризує економічний занепад Англії, що обернулася з "вели-

кої світової майстерні" у державу пан'є, що живуть з прибутків сировинних монополій, а не виробництва, як це було раніш. У Німеччині, не зважаючи на господарчий успіх існують непереможні труднощі, що впливають з репараційної проблеми виплати на борги відсотків, то що.

До цих чинників прилучаються і такі важливі обставини, як існування С.Р.С.Р. і рух у кольоніальних країнах. Суперечності між Європою й Америкою, обопільна конкуренція, викликають у капіталістів тенденцію до економічного згуртування — це ми бачимо в формі трестифікації, що зростає, й розвитку фінансового капіталу, якого ми не бачили досі.

У багатьох державах фактичні господарі й керівники, не тільки господарчого, але й державного життя, є трести й картелі. Тов. Бухарін ілюструє це низкою прикладів з економічного життя Японії, Італії та інших країн і відзначає, між іншим, широкий розвиток в Європі нових своєрідних форм державного капіталізму на взірці фашистської Італії.

Висновок, який роблять соціал-демократи з умов часткового зміцнення капіталістичного господарства, що настає доба, коли не буде війни і зникнуть загострення між країнами, цілком безпідставний і до краю опортуністичний: те, що є зараз, аж ніяк не виявляє спокійного стану, а навпаки ховає в собі найважливіші загострення й нові сутнички. Такі коротенькі головні риси тобто, частково нового, що ми маємо протягом останніх двох років у міжнародній царині. Таким чином, тенденції, які ми відзначили в капіталістичному світі, відбиваються на становищі робітничої класи.

ДЕЩО ПРО ПРЕДСТАВЛЕННЯ.

(Стаття надіслана з західної Канади.)

Скільки я звидів Укр. Робітничий Домів, то всі збудовані майже на один взірць. В кожний будинку є, як-то кажуть, платформа, а в салі поставлені крісла. Отже, коли збудовано платформу й справлене сценерію як слід, то на те, щоб час від часу грати представлення і концерти, а крісла в салі, мабуть, для того, щоб на них сиділи громадяни.

На жаль, мущу сказати, що буває так, що є більше людей на сцені, як глядачів в салі. І час би вже над цим подумати. Коли грається якунебудь п'єсу, то робиться це з подвійною цілею: перше — щоб дати глядачам душевне задоволення й моральне поучення; друге — щоб зібрати дещо грошей тому, що в нас є Роб. Дім, а з ним зв'язані різні видатки. Треба сплачувати довг, який тяжить на домі; в нас є диточа школа — це найголовніше, треба оплачувати опад, світло, податок і т. ин. Однак це є багато робітників і робітниця, які не зрозуміли завдання робітничої організації. Правда, а майже в кожній місцевості є гурток людей, які посвятали себе для громадських справ, але малий гурток не може нічого зробити без загальної піддержки маси.

стєства і обовязку до робітничої класи.

Також треба сказати, що є багато місцевостей, в яких є одиначи, що можна назвати їх справжніми артистами. За це честь нашим щирим працівникам. Отже, коли є люди, що можуть працювати в організації кожного вечера, то кожний робітник і робітниця повинні обовязково прийти бодай раз в тиждень і цим дати моральну піддержку нашим працівникам на сцені, а матеріальну поміч робітничій організації.

Ми не повинні йти в буржуазний кіно-театр тоді, коли в Робітничій Домі є якунебудь підприємство, бо ті тяжко за-

працювані гроші, які віддаємо на кіно-театр, попадають в руки нашого класового ворога. Краще піддержувати робітничу організацію, тоді наші гроші підуть на добру ціль.

Наша організація має великі завдання, вона ставить собі за обовязок дати молодому поколінню належне виховання, а таке велике завдання може виконати тільки ціла громада, а не малий гурток людей.

Робітники й робітниця! Поставмо собі за обовязок бути учасниками кожного робітничого підприємства, а цим виконаємо бодай частину нашого класового обовязку.

Бойко.

"КОЛИ ВЖЕ ТЕБЕ ЧОРТИ ВІЗЬМУТЬ ЗА МОЇ ГРІХИ".

Як патріоти на сьому з'їзді в Едмонтоні сущили собі голови більшовиками.

Десь я таке колісь або читав, або ніякому представленню чув. Здається, що в комедії "Сатана в боці" жінка чоловіка отак благословить: "Коли вже тебе чорти візьмуть за мої гріхи".

Як побачив я в Едмонтоні патріотичний з'їзд в бурсі Грушевського, як почув я там, як "наші" пани викликали більшовиків, то зараз таки пригадав собі оте "коли тебе чорти візьмуть за мої гріхи".

Самі греко-православні лідери нагрішили і самі кричать: коли вже більшовиків чорти візьмуть за наші гріхи.

Та видно, що чорти з більшовиками за "пани-брата", бо брати їх за чужі гріхи й не думають.

"Роскажу я Вам від початку, як то воно там було. Ні, від початку не роскажу, бо на початку я й сам не був і не бачив, як починалось. Питаю тих, що були, то вони казали:

— Ти бачив кінець, то не треба тобі й початку. Починалось так, як і кіналось... Починалось кінцем, а кіналось початком і обидва кінці згубились десь по самій греко-православній середині, а тої середини також не було.

Щоб було Вам більш зрозуміло, як той з'їзд відбувався і чому він так відбувався, то мущу дати до него коротенький вступ.

Як приїхав в Алберту минулої осені М. Січинський, та як приїхав він до самого Едмонтону, то була тут йому справжня переза.

Ректори та директори бурси Грушевського не мали ще директиви з Вінніпегу, що Січинського треба гнати туди, де чорти табаку товчуть. Ну, й розсидрились вони, "слава герою" кричали, мало що на руках не носили.

А як приїшли директиви з Вінніпегу — до салі народної Січинського не впустили, зрадничком, хрусом назвали. Чудасія справжня сталася.

Реорганізація в бурсі після цього пішла, почалася "сміновідовщина" на греко-православний лад. Вінніпег і Саскатун почали спільним фронтом наступ на Едмонтон.

Ох, бідний наш Едмонтон. Вегревил також затрясся, фармери притихли. Як почували, що їде колектор з бурси Грушевського, двері замикали, на невротай скаржилися, на морози. Два колектори з фармів писали до Едмонтону, щоб їм прислали на тикет до дому. А їм відтам відповіли:

— Не послаємо, бо ви не маєте дому.

Тоді старший директор шле директиви до Вінніпегу, щоб дали допомогу, бо зимино в лаві, фармери більшовичаться. Пригадав він Вінніпегів, як то минав його року з'їзд бурси Грушевського прилучився до більшовицького протесту проти насильства польської шляхти над українським населенням в Галичині, проти засуду на смерть М. Білого.

"Наш Поступ" також почав брати барана за роги, мовляв, більшовики мають багато біль-

чу — сам "наясніший" лізе на сцену.

Вдивився я в него. Давненько так ми вже бачились. Ще за доби Атабаски. (Ех, і солоді-ж то часи тоді були! Їфу, аж слина покотилася!)

Дивлюся — гей, мой! Це то бі не "галишнська морда". За доби Атабаски — вуса були каблукою, стан козацький... Та де-ж там мені його пером описати, або словами росказати.

А то, бачу, виходить — дипломат. Вуса під носом — аля пан Пшильпонтгайський, по-за аля Муссоліні — ну нечає тоби румунський наслідник престоло.

Як почав говорити, то зараз-же було видно, що знає, кудю до рога з Хшанова на Варшаву: — через Чорне море, Одесу й через київські "Золоті ворота".

Перше всею "сознательно" доказав, що ми, Українці, — нація. А раз так, то "шановний" дипломат почав громити Радянський Союз. По кісточках його розніс і поїл на вітер пущив.

Чого ми, каже, чекаємо? Хіба не бачимо, що більшовицька влада роспадається, що сталіниці викладають з партії найкращих людей — Троцького, Зіновєва...

От тоби, думаю, й маеш! Ще недавно в "Укр. Голосі" вписував на Троцького і Зіновєва — "Срулики, Срулики", а тепер це вже "найкращі люди"!

Перевів я свій зір на Шевченка і Тарас шпенув себе: "Суславі, лицеміри, господи проукляті..."

А далі й говорить (не Шевченко, але "дипломат" "Укр. Голосу"): — Незадовго впаде радянська влада, то треба, щоб ми були готові, бо після цього прийдє назад московська монархія ("Тоді, як ти будеш президентом в Атабасці") — почув я назад себе), а ми не повинні допустити, щоб Україна попалася в руки московській монархії.

Кликав, щоб фармери не вридли тому, нечає-б то під більшовиками українському народові ліпше живеться. Де-ж там. Ще гірше, як під царатом.

От в Польщі — рай. Певно, бо ані словечком ні Стецишин, і ніхто ні перед ним, ні після него, не загадав, як то живеться українському народові під Польщею, Румунією, Чехо-Словаччиною.

Після цих двох вінніпегських петлюрівських дипломатів, вийшов ще один едмонтонський, один з "благонравних" — бо в Едмонтоні в самій бурсі, в самій директорії "крамола" розподілялася.

Тому то на цей з'їзд сирважено з Вінніпегу всю тяжку петлюрівську греко-православну артилерію з самим курячим генералом на чолі.

Вийшов місяцевий панок та починає й собі "попадати в ногу". Цей почав апелювати до фармерів і "до розуму й до серця". Не сійте, каже, по три фарми, але сійте по дві а натомище заповняйте свої хати бібліотеками".

З боку коло мене якийсь старенький фармер сам до себе обізвався:

— Дуже ти розумний... За що-ж ти тоді купиш бібліотеку, коли будеш менше сіяти? Обруча-б тобі на голову, а то вона розсохлася від великої науки...

Фармер-Петяка.

(Кінець буде)

НАВІТЬ МОЛИТИСЯ НЕ ДАЮТЬ.

Румунська олігархія напосілася-таки цілком винищити українських працюючих і вишукє найменші дурниці і за них тїає по тюрмах та відбичає здоров'я. В Задубриці минулих тижнів арештувала жандармерія селянина Івана Мельничука за те, що в його хаті зійшлося двохсот адвєнстив з Чернівців і молилися по своєму звичаю. Це доніс хтось до воєнного суду і цей дав розпорядок Мельничука арештувати. Він сидить вже третій тиждень у воєнному су-